

Charlotte
Habersack

MA
IKKE
ÅBNES

TØRSTIG!

BOLDEN

GRATIS LÆSEPRØVE

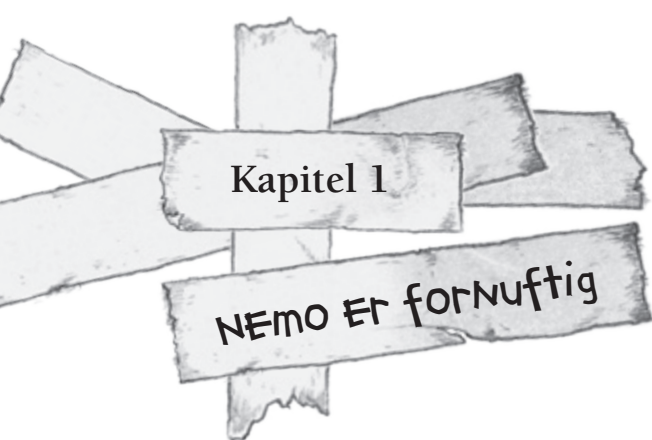
Nemo modtager en mystisk pakke,
hvor der med store bogstaver står:
MÅ IKKE ÅBNES ...

Nemo har rigeligt at se til, så denne gang er han nødt til at være fornuftig! Han beslutter sig for at levere den uåbnede pakke tilbage på posthuset. Oda og Frede er lettede over deres vens beslutning, og alt burde være i den skønneste orden. Men pludselig bliver det buldermørkt i den lille by Boring, selvom det er midt på dagen ... Åh nej, en anden må have åbnet den mystiske pakke! Men hvem? Og værst af alt, hvilket legetøj er aktivt om natten og ... tørstig?

BOLDEN

Nemo låste hurtigt sin cykel. Turen til posthuset havde taget et kvarter. Nu måtte han skynde sig, hvis han skulle nå at fortælle Oda og Frede, hvad der var sket, inden timen begyndte. Han og Frede plejede at følges i skole, men i går havde Frede sovet hos sin far ...

Nemo tog skoletasken af bagagebæreren og så ud over skolegården. Hvor var hans venner?

Skolegården var fuld af børn, som larmende strømmede mod skolens hovedindgang. Ved døren stod to kvinder. Den ene var deres lærer i naturfag, Inge Due, og den anden var skoleinspektør Iben Holt. De delte roser ud, fordi skolen i dag kunne fejre

150-årsjubilæum. Forberedelserne til den store fest i aften var i fuld gang.

Nemo så, at Inge Due rakte en rose til en pige med brunt hår. Pigen var iført pink sandaler, pink shorts og en sribet T-shirt, og på hovedet sad en fransk alpehue. Oda! Nemos hjerte bankede lidt hurtigere. Han følte sig temmelig kikset i sin forvaskede T-shirt og sine overmalede gummisko, når han kiggede på Oda. Det var sikkert hendes forældre, der havde taget huen med hjem fra en filmoptagelse i Bretagne i Frankrig. Odas forældre var skuespillere og havde hovedrollerne i tv-serien *Grænseløs kærlighed*, som i årevis var blevet vist på TV-Lokal. Når de havde været på optagelse i udlandet, købte de altid noget tøj, der var typisk for landet, med hjem til deres datter.

Oda vendte sig om.

Nemo skyndte sig at se væk. Det måtte ikke se ud, som om han stod og gloede på hende. Han trådte et par skridt til siden og stillede sig i skyggen af den store scene, der var blevet bygget i skolegården i anledningen af jubilæumsfesten.

“Sig mig lige, hvad sker der egentlig med Oda og dig?” spurgte Frede, der var dukket op ved siden af ham. Nemo så forskrækket på ham. Hans vens næse og pande glinsede af solcreme. Det rødblonde hår var dækket af en kasket med stof, der hang ned i nakken, så hans fregnede hals var beskyttet mod solens stråler.

“Ingenting!” løj Nemo og prøvede at se ligeglad ud.

“Hold da op! Jeg har da øjne i hovedet. Det er helt tydeligt.”

“Øjne i *hovedet* ...” fnøs Nemo. “Hold nu op med at snakke som din mormor!”

Men Frede blev ved. “Tror du ikke, jeg har lagt mærke til det? Den måde, du glør på Oda, når hun ikke ser det. Og den måde, du ser væk på, når hun kigger på dig.”

Nemo kunne mærke hver eneste af sine hårrødder. Han havde håbet, at hans opførsel fik det til at virke, som om han var ligeglad. Og nu viste det sig, at netop dét havde afsløret, at han ikke var det.

“Indrøm det nu bare,” sagde Frede. “Du har noget imod hende.”

Nemo så overrasket på ham. “Hvad? Nej!”

“Kom nu, sig det bare!” Frede blev ved med at bore.

“Sig hvad?” spurgte nogen bag dem.

Forskrækket vendte de sig om. De stirrede begge på Oda, som om det var Rudolf med den røde tud, der stod foran dem.

“Æh ...” Nemo kiggede flovt ned på sine sko. Men så skyndte han sig at kigge op igen, så Frede ikke fik ret i, at han altid så væk, når Oda kiggede på ham.

“Er det rigtigt ...” Oda sænkede stemmen og bøjede sig over mod Nemo, “... har du igen modtaget en pakke?”

“Ja!” røg det ud af Nemo. Det havde han næsten glemt. Det var jo præcis dét, han ville fortælle! I morges havde der igen ligget en pakke foran hans dør!

“Hvad?” Frede så forbløffet på ham. ”Hvorfor sagde du ikke det med det samme?”

“Nå ja, fordi du ...”

“Hvor er den?” afbrød Oda.

“På posthuset,” sukkede Nemo. ”Den her gang har jeg leveret den tilbage.”

“Jeg er stolt af dig!” roste Frede ham. Han klappede Nemo på skulderen.

”Jeg afleverede den altså ikke frivilligt,” sagde Nemo. ”Livet her i Boring er så dødkedeligt! Men jeg er nødt til at begynde at være lidt fornuftig.”

Oda og Frede så spørgende på ham.

“Jeg har ikke fulgt så godt med i skolen på grund af alt det der med Yeti og Slimo,” forklarede Nemo og trak på skuldrene. “Jeg har altså ikke tid til et tredje monster. I dag er der skolefest, og på mandag skal vi aflevere den store matematikopgave. Jeg er nødt til at lave den i weekenden.”

“Hvis du ikke afleverer, sidder du i suppedasen ...”

Oda rynkede panden. “Serøst, Frede, ‘*sidde i suppedasen!*’ Hvad mener du?”

“Forældresamtale!” sagde Nemo trist. “Hvis jeg skal være ærlig, så ser min fremtid ret mørk ud.” Nemo havde knap talt færdig, før det rent faktisk begyndte at blive mørkt. Fra det ene øjeblik til det næste forsvandt lyset, som om der var nogen, der skruede ned for solen.

Fuglene holdt op med at kvidre. Alle elever og lærere blev tavse. De stod som naglet til jorden og så sig omkring.

Oda stirrede forbløffet på den rose, hun holdt i hånden. Langsomt lukkede dens kronblade sig.

En spøgelsesagtig stilhed sænkede sig over skolegården.

Nemo lagde hovedet bagover og stirrede op på himlen. Himlens klare blå farve forvandlede sig til en grå masse.

Et minut senere var det bælgravende mørkt i hele Boring!

Kapitel 2

Pludselig Nat

Inde i skolebygningen blev lyset tændt. Børnene stimlede sammen i vindueskarmene og så ud, mens andre løb ud i gården for at se, hvad der skete. Alle undrede sig over det pludselige skift fra dag til nat.

“Forhold jer i ro!” råbte skoleinspektør Iben Holt ud i den mørke skolegård. “Gå ind i fællesrummet! Men langsomt! Ikke mase!” Alle satte kurs mod skolebygningen. Snart var det store fællesrum fyldt. De 300 elever masede nervøst rundt, satte sig på trappen og i vindueskarmene, presset sammen som sardiner på dåse. Nemo, Oda og Frede blev stående i nærheden af døren.

“Hvad kan det være?” Lilly så ængsteligt ud ad vinduet.

“Det er helt klart rumvæsener,” sagde Noah, der var helt vild med science fiction-film. “Deres kæmpestore rumskib svæver hen over byen og skygger for solen.”

Et par af de små elever gispede forskrækket.

“Sådan noget vås!” beroligede Inge Due dem. “Der er højst sandsynligt tale om smog.”

“Ikke i en lille by som Boring,” sagde Jan Sølvsteen. Deres matematiklærer var som altid klædt i korte bukser og vandresandaler, og under armen havde han en lang trælineal. “Så voldsom luftforurening finder man kun i storbyer som Beijing eller Mexico City for eksempel.”

“Forkert!” rettede naturfagslæreren ham. “Lige præcis når det er meget varmt, kan smog også forekomme uden for forurenede områder.”

“Men det er jo helt mørkt.” Skoleinspektør Iben Holt så med rynket pande ud ad vinduet. “Det ligner ikke smog. Der er snarere tale om en total solformørkelse.”

“Men det skulle da ikke være i dag,” sagde naturfagslæreren. “I hvert fald ikke så vidt jeg ved.”

En pige fra niende hev sin mobil op af tasken og tjekkede nyhederne på nettet. Risikabelt, tænkte Nemo. Alt, der ikke havde med undervisningen at gøre, var forbudt på skolen. Hvis man blev snuppet af skoleinspektøren, røg tingene direkte ned i en kasse i kælderen, og så fik man dem først igen ved årets afslutning. Men da skoleåret var forbi om to uger, turde pigen med mobilen tydeligvis løbe risikoen. Desuden havde skoleinspektøren andet at tænke på i øjeblikket. Hun forsvandt om bag det store gummitræ og ind på sit kontor, hvor telefonen kimedede uafbrudt.

“Hvad tror I?” hviskede Oda til de to andre. “Har mørket noget med vores pakke at gøre? Ligesom snevejret var udløst af Yeti, og Slimo fik det til at regne?”

“Slap af,” sagde Frede. “Vi er jo ikke skyld i *alle* vejrfænomener. Der kommer både jordskælv og tornadoer, uden at vi har åbnet en pakke.”

“Og jeg har jo slet ikke åbnet den,” sagde Nemo.

“Men det er der måske en anden, der har,” blev Oda ved. “Hvorfor er der ellers pludselig så mørkt?”

“Den næste totale solformørkelse er kun synlig på Antarktis!” råbte pigen fra niende. “Så det kan det altså ikke være.”

“Det var jo det, jeg sagde!” Inge Due nikkede tilfreds. “Hvad gør vi nu?” råbte hun til skoleinspektøren, som kom tilbage i samme øjeblik. “Skal vi gå i gang med undervisningen, som vi plejer?”

“Neej!” råbte 300 børn i kor.

“Det er stadig mig, der bestemmer!” gøede skoleinspektøren tilbage. “Jeg kan jo ikke sende jer hjem i det her mørke.”

“Jooo!” råbte 300 børn.

Oda vendte sig om mod Nemo: “Hvem gav du pakken til? Hasse Hov, postbuddet?”

“Nej.” Nemo rystede på hovedet. “Hasse Hov var ude på sin rute. Jeg afleverede den bare ved skranken. Der sad en eller anden dame, og jeg aner ikke, hvad hun gjorde med den. Der var jo ingen afsender på. Kun den underlige adresse, som altid står på kassen:
Til Ingen! Hvor peberet gror. Ved verdens ende.

Frede sukkede.

De tænkte alle tre på det muntre postbud. Hasse Hov var altid sikker på, at det var Nemo, der skulle have pakken. For 'Nemo' betyder nemlig 'ingen' på latin. Desuden boede han i Peberstræde, og i familiens forhave stod et stort reklameskilt for toiletpapir – endda med et billede af en bar numse!

Nemo var selv i tvivl om, om det virkelig var ham, der skulle modtage pakkerne. Der havde været et stykke levende legetøj i de to, han havde modtaget indtil nu. Det viste sig, at legetøjet var stjålet, og så snart det var kommet ud af kassen, blev vejret helt vanvittigt. Hvis de ikke havde fundet legetøjets ejer, kunne det være gået rigtig, rigtig galt ... Nemo så eftertænksomt ud i mørket. Der var nogen, der stjal legetøj fra børnene i Boring, lagde det i en kasse og sendte det til *Verdens ende*! Spørgsmålet var bare: Hvem var det, der gjorde sådan noget? Og hvorfor?

Oda rev ham ud af hans tanker. "Vi må hen på posthuset for at finde ud af, hvad der er sket med den nye pakke."

"Du har ret!" Nemo nikkede til hende, pressede

ryggen mod døren og åbnede den forsigtigt.

“Nu?” protesterede Frede. “Men det er jo midt i skoletiden!”

“Det er ikke så vigtigt,” beroligede Nemo ham. “Vi har gymnastik i de to første timer. Der er ingen, der opdager, at vi ikke er der. Vi skal bare være tilbage inden matematiktimen. Det er sidste time, før vi skal aflevere opgaven på mandag.”

“Et øjeblik!” Frede holdt ham tilbage. “Det er ikke nødvendigt, at vi alle tre pjækker fra undervisningen.”

“Det er rigtigt!” Nemo så på Oda. “Frede og jeg går alene derhen.”

“Hvad?” sagde Frede overrasket.

“Ikke tale om!” hvæsedde Oda. “Jeg tager med.”

“Okay.” Nemo smilede. “Hvis I absolut vil med begge to, så lad os se at komme af sted! Jeg vidste, jeg kunne regne med jer.”

“Det kan du vel,” sukkede Frede og smuttede efter Nemo og Oda ud ad døren.